

Императрицата откри игритѣ съ намѣстника графъ Биандрате.

Леко и гиздаво пристѣпяше Мария, опрѣла лѣвата си рѣка връзъ високо издигнатата дѣсница на графа. Подире имъ следваха въ дълга редица императорътъ съ кралица Маргарита, заедно съ всички останали гости, наредени по санъ и достоинство. Отъ време на време танцуващитѣ размѣняха по нѣкоя кратка дума.

— Научихте ли за болестъта на папата? — попита Биандрате. — Преди малко дойдоха куриери, пристигнали съ венецианска галера. Негово Светешейство билъ напоследъкъ въ Перужия и тамъ легналъ боленъ отъ силна трѣска — намѣстникътъ леко се поклони, прегъвайки колѣно. — Какво предчувствие, наистина . . . Миналата зима той започна словото си въ концилнума съ думитѣ отъ Евангелието: „Горещо пожелахъ да ямъ тази Пасха съ васъ преди смъртъта си . . .“ Сякашъ е знаелъ . . .

— Той и други пакъ е боледувалъ доста тежко . . . Ала желѣзната му воля винаги е надвивала слабоститѣ на плътъта . . . — отвърна замислена Мария.

— Той бѣше най-големия покровителъ на братовчеда Ви Борилъ — добави внезапно Биандрате и вли остъръ взоръ въ очитѣ ѝ.

Мария издържа погледа му. Следъ това сбърчи чело. Изкуствената веселостъ и живостъ внезапно я напуснаха. Безъ воля и драгостъ тя продължи танца, мълчалива, загубена въ невесели мисли. Анри веднага забеляза това. Преди да погнѣ Танца на факлитѣ, той приближи до нея и зашепта.

— Вие пакъ не се чувствувате добре, мадамъ. Вие се преуморихте съ всички тия тържества напоследъкъ. Искате ли веднага да се оттеглите въ покоитѣ си?

Тя дигна уморенъ взоръ къмъ него. Сърдцето му потръпна отъ тѣгата, която прочее въ тия свѣтли зеници.

— О не, съръ. И безъ това тази вечеръ свършватъ всички веселби и приеми по увѣнчаването на младия кралъ. Отъ утре ще имамъ доста време да почивамъ . . .

И тя се обърна къмъ дванадесеттѣ пажа, които